

РЕШЕНИЕ

№ 7402

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 24.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2914** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от КСО.

Образувано по жалба на И. К. К., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] чрез Адвокат А. Ч., срещу Решение № 1040-21-132/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което без уважение е оставена жалбата против Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град и същото е потвърдено като правилно и законосъобразно.

В открито съдебно заседание - жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А. Ч., който излага съображения, че оспореното решение и потвърденото със същото разпореждане за прихващане са незаконосъобразни, необосновани, постановени при нарушение на материалноправните норми на КСО и процесуалните правила и норми, заложи в КСО и АПК. Излага, че е налице невлязъл в сила индивидуален административен акт, който е оспорен и по съдебен ред, какъвто се явява - Разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г., потвърдено с Решение № 1040-21-591/20.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, поради което е недопустимо определеното задължение на лицето към държавното обществено осигуряване - изплатени и получени суми за осигурителни плащания, в размер на 3 789,18 лева - главница и 926,15 лева лихва, да служи като основание за прихващане. Твърди, че следва да се прилагат общите правила на ЗЗД и реда по ДОПК, като специален закон. Претендира се присъждане на направените по делото разноски, представя списък с разноски.

Ответникът - Директор на ТП на НОИ С.-гард, чрез процесуалния си представител юрк. Б., изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Представени си писмени бележки, в които са изложени подробни съображения за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София-град – 60-и състав, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното:

С Разпореждане № РП-2-21-00700536 от 14.01.2020 г. на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане на лицето, представляващо парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54б от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., сумата в размер от 545,30 лв. Дължимото вземане е постановено с Разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г. на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО, съгласно което жалбоподателя И. К. К. следва да възстанови неоснователно получено ПОБ за периода от 08.09.2016 г. до 01.05.2017 г., в размер на 3 789,18 лева - главница и 926,15 лева лихва.

Във връзка с подадена от К. жалба вх. № 1012-21-1214 от 19.07.2019 г. срещу разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г., с Решение № 1040-21-591/20.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019 г. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1- и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО, с което е постановено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 08.09.2016 г. до 01.05.2017 г. в размер на 3789.18 лв. /три хиляди седемстотин осемдесет и девет лв. и 18 ст./ - главница и 926.15 лв. /деветстотин двадесет и шест лв. и 15 ст./ - дължима лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до датата на постановяване на разпореждането, е потвърдено като правилно и законосъобразно.

Към датата на издаване на процесното Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г., К. е имал изискуемо вземане от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение за безработица за периода от 08.09.2016 г. до 01.05.2017 г. в размер на 3789.18 лв. /три хиляди седемстотин осемдесет и девет лв. и 18 ст./ - главница и 926.15 лв. /деветстотин двадесет и шест лв. и 15 ст./ - дължима лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до датата на постановяване на разпореждането.

Разпореждане № РП-2-21-00700536 от 14.01.2020 г. в законоустановения срок е обжалвано по административен ред с жалба вх. № 1012-21-220/30,01.2020 г.

В резултат е издадено спорното Решение № 1040-21-132/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата против Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспорените актове са постановени от материално компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на материално правните предпоставки за законосъобразност по чл. 114, ал. 5 от КСО. Вземането на ДОО е изискуемо и ликвидно, не е погасено доброволно и по силата на изричната законова норма може да

бъде изпълнено принудително чрез прихващане със задължение на ДОО към осигуреното лице за осигурително плащане. Уреденият в чл. 114, ал. 5 от КСО способ за принудително изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по ДОПК. Закрилата по чл. 114а, ал. 1 от КСО, в сила от 01.01.2017 г., не се разпростира до задълженията, към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114, ал. 5.

На основание чл. 163, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) публичните вземания, сред които са тези на Държавното обществено осигуряване за незаконосъобразно извършени осигурителни разходи, се събират по реда на ДОПК, освен ако в закон е предвидено друго. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Забраната за принудително изпълнение върху обезщетенията по социалното осигуряване, установена в чл. 213, ал. 2, т. 1 от ДОПК, се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал. 5 от КСО. По силата на изричната и специална норма на чл. 114а, ал. 1 от КСО (редакция - ДВ, бр. 106 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.) забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удръжки, не се прилага за задължения на лицата към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 от КСО. В същия смисъл е сложилата се безпротиворечива съдебна практика по прилагане на изменените от 01.01.2014 г. разпоредби на чл. 114, ал. 4 и чл. 114а от КСО - решение № 5776 от 10.05.2017 г. на ВАС по адм. д. № 6527/2016 г., VI о., решение № 4128 от 4.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4771/2016 г., VI о., решение № 3758 от 28.03.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3140/2016 г., VI о. и др.

Направеното оплакване, че невлязъл в сила индивидуален административен акт, който е оспорен и по съдебен ред, какъвто се явява - разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г., е неоснователно. С това разпореждане на основание чл. 114, ал. 1 от КСО е постановено, че жалбоподателя следва да възстанови неоснователно получено ПОБ определено по вид задължението на лицето към държавното обществено осигуряване - изплатени и получени суми за осигурителни плащания, в размер на 3 789,18 лева - главница и 926,15 лева лихва. Възражението, че не може и е недопустимо да служи като основание за прихващане, тъй като не е влязло в сила Разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г. е изцяло неоснователно и е в противоречие със специалните норми на КСО, а именно специалната норма на чл. 117а, ал. 1, във вр. с чл. 114, ал. 5 от КСО, както и с трайната съдебна практика на ВАС по сходни казуси: Решение № 14280 от 24.10.2019 г. по адм. д. № 3198/2019 г., VI отд.; Решение № 15036 от 6.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8812/2019 г., VI отд.; Решение № 2042 от 10.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 5445/2019 г., VI о.

Съгласно разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО обжалването не спира изпълнението на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 и принудителното изпълнение може да бъде проведено, в това число се допуска и възможността административният орган да направи едностранно волеизявление за прихващане. Съгласно чл. 117а, ал. 2

от КСО изпълнението на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "в" се спира по искане на задълженото лице, ако предостави обезпечение в размер на главницата и лихвите. Съгласно чл. 117а, ал. 3 от КСО искането за спиране на изпълнението се прави едновременно с жалбата, като се прилагат доказателства за направеното обезпечение, като за срока на спирането се дължи законната лихва върху главницата, което също не е направено.

Поради което, независимо от образуваното дело по обжалване на разпореждането, с което е разпоредено възстановяване на неоснователно получената сума, то настоящото производство е отделно и не е обусловено от резултата на другото производство. Обжалването на разпореждането не спира изпълнението му, поради което при липса на доброволно изпълнение органът разполага с правомощието да пристъпи към прихващане на дължимите суми. В изпълнение на това си правомощие е издадено и разпореждането, предмет на настоящото производство.

В конкретния случай с Разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е постановено възстановяване на изплатената и получената сума за ПОБ на основание чл. 54ж, ал. 3, във вр. с чл. 114, ал. 1 от КСО, за периода от 08.09.2016 г. до 01.05.2017 г., в размер на 3 789,18 лева - главница и 926,15 лева лихва.

След като е констатирано, че задължението на И. К. К. към ДОО не е било погасено доброволно в срока по чл. 114, ал. 3 от КСО, а е установено вземане на лицето от ДОО, представляващо парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54б от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е издадено оспореното Разпореждания № РП-2-21-00700536 от 14.01.2020 г.

Настоящата жалба срещу Решение № 1040-21-132/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град е неоснователна, тъй като не е съобразена с изричната разпоредба на чл. 117а от КСО, съгласно която обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им., а също така е и недоказана И. К. К. не представи никакви доказателства, че не са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 114, ал. 5 от КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното ТП на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. Както бе посочено по-горе в настоящото решение, уреденият в чл. 114, ал. 5 от КСО способ за изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по ДОПК. По естеството си прихващането по този ред представлява способ за принудително изпълнение, тъй като само на осигурителния орган, управляващ фондовете на ДОО, е предоставено правото с едностранно волеизявление да удовлетвори вземането си.

Разпоредбата на чл. 114а от КСО определя, че върху паричните обезщетения и помощи, изплащани по КСО, не могат да се налагат запори по реда на ГПК и ДОПК или да се извършват други удръжки освен за задължения към ДОО и задължения за

издръжка.

По силата на чл. 117а от КСО материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната (в случая административния орган, осъществяващ контрола на разходите на ДОО), която прави изявление за прихващане.

Към датата на извършване на прихващането по реда на КСО, чрез постановяване на оспорения административен акт - Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г. са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 114, ал. 5 от КСО - установено с Разпореждане № 214-00-5044-7/21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица вземане на ДОО, което не е погасено доброволно в 14-дневния срок от връчването му, като вземането не е било разсрочено по реда на чл. 116 от КСО, а е установено изискуемо вземане на И. К. К. от ДОО, представляващо парично обезщетение за безработица за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г.; еднородност на двете задължения и изискуемост на насрещните вземания - определени по основание и размер. Следователно, изпълнени са предпоставките за извършване на прихващане, каквото длъжностното лице е разпоредило с процесното Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г.

С разпоредбата на чл. 114а от КСО са посочени двете притезания, на които законодателят придава засилена правна защита и спрямо тях, като изрично посочени от закона, правилото за несеквестрируемост отпада. В този смисъл имуществената отговорност на длъжника спрямо посочените от закона притезания е по-широка и при отпаднала несеквестрируемост следва да се удовлетворят преди всичко притезанията, които се ползват със засилена правна защита - в случая задължението към ДОО.

При така изяснената фактическа обстановка и правна страна на спора атакуваното Решение на Директора на ТП на НОИ- С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби, и в съответствие с установената трайна съдебна практика на ВАС, Шесто отделение, напр.- Решение № 16996 от 12.12.2019г. по адм. Дело № 3197/2019г. на ВАС, Решение № 2042 от 10.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 5445/2019 г., Решение № 14280 от 24.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3198/2019 г., Решение № 15036 от 6.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8812/2019 г., в решения: №2743/7.03.2017 г. по адм. дело № 2903/2016 г.; № 3758/28.03.2017 г. по адм. дело № 3140/2016 г.; № 9589/18.07.2017 г. по адм. дело № 7477/2016 г.; №4128/4.04.2017 г. по адм. дело № 4771/2016 г.; № 7649/16.06.2017 г. по адм. дело № 8379/2016 г.; № 9854/24.07.2017 г. по адм. дело № 5965/2016 г.; № 9584/18.07.2017 г. по адм. дело № 8828/2016 г.; № 5776/10.05.2017 г. по адм. дело № 6527/2016 г. и други, а жалбата на И. К. К. е неоснователна, необоснована и недоказана.

При посочения изход на спора, в полза на ТП на НОИ – С. - град за осъществената юрисконсултска защита следва да се присъди сумата в размер на 100 лв. съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от ЗПП, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 АПК.

Предвид горното, Административен съд – София-град, Трето отделение, 60-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. К., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] чрез адв. А. Ч., срещу Решение № 1040-21-132/11.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ -С. – град и потвърденото с него Разпореждане № РП-2-21-00700536/14.01.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – С.-град.

ОСЪЖДА И. К. К., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Л. [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ- С. – град, разноските по делото в размер на 100 лв. /сто лева/ за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването на съобщение за неговото изготвяне с препис за страните.

СЪДИЯ: